

сиромашкиѣ кжщи на Гердапа. Едно куче го съзрѣ отгоре и залая, на което му отговориха всичките псета на околните кжщя. Стигна на върха на брѣга и влѣзе въ единъ дворъ, който нѣмаше зидъ къмъ Дунава, освенъ едно дъсчено одърче стърчеше тамъ. За единъ мигъ Македонски мина презъ двора и предпазливо почука на вратката. Чуха се стѣпки извѣтре.

Кжщата на баба Тонка Обретенова.

— Кой си?—попита единъ женски гласъ.

— Твой синъ!—отговори Македонски и, като си тури устата на дупката, прибави: — Македонски.

Вратата скръцна, и баба Тонка се показа.

— Отдека идешъ?

— Отъ Браила.

— Чака те, — каза тя, — и тръгна предъ него.

Запалката драсна, и свѣщъта освѣти една стая, въ която Македонски почувствува приятността на единъ топълъ въздухъ. Нѣмаше никой тамъ.

Бабата се изгуби и следъ една минута се завърна.

— Синко, ела по мене: долу е,—рече тя,—и пакъ излѣзе, последвана отъ Македонски, съ лампата въ ржка.

Въ пруста дойдоха предъ една четвъртита дупка, отворена въ пода; когато се затваряше, не се познаваше, че има тамъ